

Paula Menjaforats

MERCÉ VIANA

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Antonio Perera

Coordina la col·lecció

Equip Dylar

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-96485-90-7

© Mercé Viana

© DYLAR ediciones
Tel.: 902 44 44 13
e-mail: dylar@dylar.es
www.dylar.es

Paula **menjaforats**

MERCÉ VIANA

Mercé Viana

Coneixes l'autora?

Mercé Viana, escriptora mediterrània de signe balança, va nèixer a Alfafar. És llicenciada en Ciències de l'Educació i actualment compagina la creació literària amb la investigació pedagògica.

Li han concedit diversos premis literaris (Vila de Benetússer, La Forest d'Arana, Ciutat d'Alzira, Carmesina, Samaruc...) i d'innovació educativa de la Conselleria de Cultura, i també ha obtingut diverses beques literàries

de la Diputació de València. Ha dirigit una revista pedagògica valenciana i escriu en les dues llengües oficials de la seua comunitat.

Té publicades més de quaranta obres de literatura infantil i juvenil, entre les quals destaquen *Un mago de cuidado*, *Un brujo que embruja*, *El sabio Cirilo*, *El bagul de les disfresses*, *Una misión para Carlitus Holmes*, *El amplio mar de Julio Verne*, *¿Qué le pasa al abuelo?*, *Els pirates van a Roma...*, com també més de cinquanta publicacions pedagògiques.

També sabem que li agrada la poesia, viatjar i contemplar la seua mar.

Emplena la fitxa

Mercé Viana és de

.....

El seu signe del zodíac és.....

.....Ha dirigit una

.....

i actualment es dedica a.....

.....

Ha obtingut premis

.....d'innovació

i algunes.....

Escriu en.....

Quin és l'altre gènere literari pel qual Mercé té afició?

.....

Escriu el títol d'altres contes publicats en esta col·lecció:

.....

.....

sense que el mestre la mormolara i, naturalment, acabar amb els sorolls interns de fam incontrolada, gràcies al pa amb pernil i formatge que la mare li havia preparat al matí. Això sí que era bo de veritat!

Amb el somriure d'un caníbal famolenc davant les viandes més exquisides va obrir la bossa i...

—Òndia! Se m'ha oblidat l'esmorzar! —exclamà tan fort que tothom clavà la mirada en la seua persona.

El somriure se li va quedar glaçat, com si es tractara del somriure d'una foto i, a poc a poc, els llavis anaren caient-li a terra.

La bullícia interna augmentava. Era com si totes les orquestres del món s'hagueren donat cita al seu interior, mentre que, contradictòriament, la sen-

sació de buit s'anava estenent per tot el seu cos:

—Croeec!, xrü!, clop!, groac!

—Quina xaranga! Als meus budells els va la marxa! —digué Paula amb cara de desesperança.

Els companys i les companyes havien desaparegut de la classe amb una rapidesa màgica i Manel, el mestre, estava preparant-se per a eixir al pati. Paula, amb els ulls carregats de súplica, li va demanar:

—Mestre, em dóna permís per a anar a casa? És que m'hi he deixat l'esmorzar...

I Manel, que sempre que podia parlava fent rimes amb les paraules, li contestà alhora que alçava la mà dreta:

—Ai, xiqueta sense pataqueta, saps el que et dic i no és cap embo-lic? Que ni pensar-ho, ni somniar-ho! Si no t'has portat l'esmorzar, ara t'hauràs d'aguantar!

I, sense fer-li més cas, Manel va eixir de classe.

Paula, amb el cap ple de pen-saments negres contra el mestre, se'n tornà a la seua cadira. Si no tenia esmorzar, tampoc eixiria al pati. No-més li faltava veure com els companys i companyes es menjaven l'entrepà, pensava la criatura.

El concert descontrolat interior con-tinuava i Paula començà a pensar en quines coses podia fer per tal de cal-mar aquell estómac furiós.

El primer que se li va ocórrer va ser contar-li el partit de bàsquet que havia vist en la tele el darrer diumen-ge, però:

—Millor no, perquè... i si als estómacs no els agraden els partits de bàsquet?

A continuació pensà a contar-li la darrera pel·lícula d'Indiana Jones, però...

—Millor tampoc. Podria ser massa violenta per a un estómac que pateix.

Després de rebutjar contar-li un acudit, o ballar una jota, o dir-li coses boniques, considerà que la solució més encertada era xiular cançons.

—No diuen que la música amansa les feres...?

Paula començà a xiular una balada, després seguí amb un rock dur i acabà amb una marxa militar. Però, tot i això, els sorolls no sols no van minvar, sinó que semblaven animar-se més.

De sobte, com hipnotitzada, es quedà mirant fixament la seua taula. Com no se n'havia adonat abans? El tauler tenia una decoració força interessant. Una decoració en què, amb tota seguretat, havien participat tots i cadascun dels xiquets i les xiquetes que, un any rere l'altre, havien ocupat el lloc que ara ocupava ella. En aquella taula ja no cabia res més. Hi havia milers de ratlletes geomètriques, centenars de dibuixos diminuts, dotzenes de taques i foradets de totes les mides i fondàries imaginables pintats, això sí, amb diverses substàncies líquides.

Aleshores, una idea il·luminà el seu cervell. La solució al seu problema havia arribat finalment.

—Ja sé el que he de fer! Em menjaré alguns d'aquests foradets! Si més no, ompliré la panxa.

I, en un obrir i tancar d'ulls, Paula agafà un forat de la taula que algú havia decorat amb oli de tonyina.

—Huummm, que bo! En tastaré un altre. A veure, a veure..., n'agafaré, n'agafaré... aquest de color verd!

Agafà un altre foradet que havien decorat amb tinta de retolador verd i, amb molta cura, se l'endugué a la boca. El paladejà amb plaer i...

—Caram! Com està de saborós! Sembla un dels caramels de menta d'aquells que ven la Rosa en la seua botiga.

Paula, animada pel descobriment, no s'ho va pensar les tres vegades que cal pensar abans de prendre qualsevol decisió i començà a menjar-se tots els foradets de la taula. Després del foradet verd, continuà amb un altre que

havien fet amb un llapis trencat, després n'agafà un altre d'ungla nerviosa i, en acabar-se'l, es decidí per un de bolígraf Bic...

Un moment més tard, la taula quedà tan llisa i neta com les taules acabades d'estrenar.

—Uau i requeteuau! Quin invent tan fabulós! A partir d'aquest matí, ja se'm poden oblidar tots els esmorzars del curs, que, mentre queden taules a l'escola, la *menda* no passarà fam.

Tot just en aquell moment:

—Uuuuuuuuaaaaaaaaaaahhhhh-hhhh!!!!

La sirena de l'escola anunciava que la mitja horeta d'esbarjo al pati havia finalitzat i, per tant, alumnat i professorat havien de tornar de bell nou a classe.

Quan els companys i companyes hi van entrar, fixaren la mirada en Paula, que, amb cara de goig, es tocava la panxa satisfeta pel festí tan insòlit.

Com que la veren tan feliç, tots pensaren que volia dissimular el mal humor per no haver pogut esmorzar i, sense cap consideració, iniciaren una sèrie de preguntes i comentaris força capciosos:

—Has esmorzat bé, Paula?

—I tant! No la veieu com es rasca la panxa? Ha, ha, ha!

—Potser s'ha menjat l'aire de l'escola!

—O qui sap si s'ha engolit tots els sorolls del pati!

—Ha, ha, ha!

Els companys i companyes reien ben a gust, fins que hi arribà el mestre:

—Es pot saber què passa ací, tararà tararí? Quin escàndol és aquest tan funest?

Tots van callar i se'n van anar al seu lloc de treball.

El mestre, satisfet per la resposta sense paraules, es dirigí cap a Paula per interessar-se per ella, però en veure la seua taula exclamà:

—Ooohhh i súper ooohhh!!! Quina brillantor! Quanta lluentor! Quina taula, senyor! Però si està tan neta com la meua carpeta!

Els companys i companyes de Paula, que no se n'havien adonat, s'alçaren de les seues cadires i acudiren a veure-la.

Manel aprofità l'ocasió per fer un dels seus discursos. Estossegà una miqueta, alçà la cara tant com va poder

i, assenyalant amb el dit índex la taula en qüestió, començà a dir:

—Mireu, mireu! Mireu aquest tauler tan brillant, tan refulgent, tan resplendent. Aquesta obra inigualable i lloable és el resultat del treball d'una companya que té molta manya. Mentre vosaltres jugàveu com uns descosits, Paula ha dedicat el seu temps a embellir la seua companya. Una companya que pacientment l'espera tots els dies per a servir-li de suport en les seues tasques escolars. No es això un detall emocionant?

Ningú no entenia el que passava. Paula pensava que el mestre s'havia tornat boig i els xiquets i les xiquetes creien que la fam havia trastornat la seua companya, que ara es dedicava a netejar en compte de jugar amb

ells. Manel, però, continuava amb el seu enraonament...

—I sabeu per què la vostra companya ha fet tan noble treball sense aigua ni raspall?

—Nooo! —contestaren tots alhora.

—La cosa és ben senzilla, alumnes riallers: Paula, la vostra companya, ha hagut de patir en el dia d'avui la terrible sensació de la fam. Sí, de la fam.

Nicolau, un xiquet molt espavilat, es dirigí a Manel i li va preguntar:

—Però, mestre, què té a veure la fam amb la neteja de la taula?

I el mestre, un poc indignat, li va contestar:

—Doncs, és ben clar, colla d'ignorants. La fam et fa pensar i també ac-

tuar sobre les coses més serioses del món. I una de les coses més serioses del món és, sens dubte, tindre la taula de treball molt neta i molt brillant.

Paula, en sentir les darreres paraules de Manel, no es va poder aguantar i esclatà en una rialla gran, brogidora i contagiosa. Agafà els llibres, la carpeta i la resta de les coses, les posà totes dins la bossa, s'aixecà de la cadira i, sense parar de riure, va abandonar l'escola, deixant el mestre i els companys completament desconcertats.